

Sygn. akt II Ca 734/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 grudnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Marzenna Ernest
Sędziowie:	SO Zbigniew Ciechanowicz (spr.) SO Tomasz Szaj
Protokolant:	Mariusz Toczek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 grudnia 2015 roku w S.

sprawy z powództwa P.H.U (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w M.

przeciwko I. W.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez pozwaną i powoda od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 19 lutego 2015 roku, sygn. akt III C 1227/14

1. zmienia zaskarżony wyrok w całości, w taki sposób, iż nadaje mu brzmienie:

a. w pkt I. zasądza od pozwanej I. W. na rzecz powódki P.H.U. (...) sp. z o.o. z siedzibą w M. kwotę 37 570 (trzydziestu siedmiu tysięcy pięciuset siedemdziesięciu) złotych i 67 (sześćdziesięciu siedmiu) groszy wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi: od kwoty 3424,70 zł od dnia 1 grudnia 2013 r., od kwoty 26 065,64 zł do dnia 31 grudnia 2013 r. oraz od kwoty 8080,33 zł od dnia 2 stycznia 2014 r.;

b. w pkt II oddala powództwo w pozostałej części;

c. w pkt III zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę (...) (czterech tysięcy pięciuset dwóch) złotych tytułem kosztów procesu,

2. oddala apelacje powódki i pozwanej w pozostałym zakresie,

3. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę (...) (jeden tysiąc sześćset pięćdziesiąt pięć) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO Zbigniew Ciechanowicz SSO Marzenna Ernest SSO Tomasz Szaj

Uzasadnienie wyroku z dnia 11 grudnia 2015 r.:

Wyrokiem z dnia 19 lutego 2015 r. Sąd Rejonowy Szczecin - Centrum w Szczecinie III Wydział Cywilny, zasądził od pozwanej I. W. na rzecz powoda P.H.U (...) Sp. z o.o. z siedzibą w M. kwotę 30.577,71 zł wraz z odsetkami ustawowymi licznymi od kwoty 3.424,70 zł od dnia 1 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty; od kwoty 27.153,01 zł od dnia 31 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 8.080,33 zł od dnia 2 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty (I), oddalił powództwo w pozostałej części (II) oraz zasądził od pozwanej I. W. na rzecz powoda P.H.U (...) Sp. z o.o. z siedzibą w M. kwotę 2.633,87 zł, tytułem zwrotu kosztów procesu (III).

Sąd Rejonowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach i rozważaniach:

I. W. prowadzi gospodarstwo rolne w miejscowości M. Ł..

W dniu 7 września 2011 r. I. W. udzieliła G. O. (1) pełnomocnictwa do reprezentowania jej przed osobami fizycznymi, prawnymi, organami administracji rządowej i samorządowej oraz innymi urzędami bez prawa do zawierania umów i zobowiązań w każdej formie oraz do składania i odbioru wszelkich pism, wniosków i oświadczeń, jakie okażą się niezbędne i konieczne, a związane z pracą jako zarządca Gospodarstwa Rolnego (...) z siedzibą w Ł..

I. W. podpisała dokument zatytułowany (...) o następującej treści: „Jako właściciel W. I. oświadczam, że:

1. Upoważniam do zamawiania i odbioru preparatów ochrony roślin, nawozów i innych artykułów do produkcji rolnej z P.U.H. (...) Sp. z o.o. Pana G. O. (1) nr dowodu osobistego (...).
2. Do podpisywania faktur VAT lub rachunków uproszczonych Pana G. O. (1) nr dowodu osobistego (...). Załączam upoważnienie do wystawiania faktur i rachunków uproszczonych bez podpisu.
3. Do potwierdzania odbioru dostarczonych towarów przez P.U.H. (...) Sp. z o.o. (dokument WZ lub (...)) Pana G. O. (1) nr dowodu osobistego (...).
4. Jednocześnie Pan (...) G. upoważniony zostaje do zakupu towaru i sprzedaży płodów”.

G. O. (1) zamawiał w Przedsiębiorstwie Usługowo – Handlowym (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w M. towary w imieniu I. W..

W dniu 20 grudnia 2012 r. Przedsiębiorstwo Usługowo – Handlowe (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w M. wystawiła na rzecz I. W. fakturę VAT nr (...) dokumentującą sprzedaż towarów na kwotę 3.424,70 zł, płatną do dnia 30 listopada 2013 r. W polu „podpis osoby uprawnionej do otrzymania faktury VAT” podpisał się G. O. (1).

W dniu 20 lutego 2013 r. Przedsiębiorstwo Usługowo – Handlowe (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w M. wystawiła na rzecz I. W. fakturę VAT nr (...) dokumentującą sprzedaż towarów na kwotę 8.080 złotych, płatną do dnia 31 grudnia 2013 r. W polu „podpis osoby uprawnionej do otrzymania faktury VAT” podpisał się G. O. (1).

W dniu 20 maja 2013 r. Przedsiębiorstwo Usługowo – Handlowe (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w M. wystawiła na rzecz I. W. fakturę VAT nr (...) dokumentującą sprzedaż towarów na kwotę 5.852,12 zł, płatną do dnia 30 grudnia 2013 r. W polu „podpis osoby uprawnionej do otrzymania faktury VAT” podpisała się I. W..

W dniu 22 maja 2013 r. Przedsiębiorstwo Usługowo – Handlowe (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w M. wystawiła na rzecz I. W. fakturę VAT nr (...) dokumentującą sprzedaż towarów na kwotę 21.300 zł, płatną do dnia 30 grudnia 2013 r. W polu „podpis osoby uprawnionej do otrzymania faktury VAT” podpisała się I. W..

Towar, którego zakup udokumentowano tą fakturą dostarczono I. W.. Przyjął go G. O. (1).

W dniu 6 czerwca 2013 r. Przedsiębiorstwo Usługowo – Handlowe (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w M. wystawiła na rzecz I. W. fakturę VAT nr (...) dokumentującą sprzedaż towarów na kwotę 818,25 zł, płatną do dnia 30 grudnia 2013 r. Faktura ta nie została opatrzona podpisem osoby uprawnionej do otrzymania faktury VAT.

Faktura ta została wysłana na adres I. W..

Towar, którego zakup udokumentowano tą fakturą dostarczono I. W.. Przyjął go G. O. (1).

W dniu 3 lipca 2013 r. Przedsiębiorstwo Usługowo – Handlowe (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w M. wystawiła na rzecz I. W. fakturę VAT nr (...) dokumentującą sprzedaż towarów na kwotę 3.300,81 zł, płatną do dnia 30 grudnia 2013 r. Faktura ta nie została opatrzona podpisem osoby uprawnionej do otrzymania faktury VAT.

Faktura ta została wysłana na adres I. W..

W piśmie z dnia 18 grudnia 2013 r. I. W. poinformowała Przedsiębiorstwo Usługowo – Handlowe (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w M., że odmawia zapłaty należności udokumentowanej fakturą VAT nr (...), ponieważ nie zamawiała wyszczególnionego w jej treści towaru, a nadto faktura ta nie została jej doręczona.

Pismem z dnia 14 stycznia 2014 r. Przedsiębiorstwo Usługowo – Handlowe (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w M. wezwała I. W. do zapłaty kwoty 41.689,73 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, w terminie 5 dni od otrzymania pisma.

W odpowiedzi na powyższe pismo I. W. wezwała Przedsiębiorstwo Usługowo – Handlowe (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w M. do przedstawienia jej dokumentów źródłowych w postaci zamówień, faktur i dowodów dostaw, po otrzymaniu których ustosunkuje się do wezwania do zapłaty.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd I instancji stwierdził, iż powództwo okazało się uzasadnione w części tj. co do kwoty 30.577,71 zł i odsetek ustawowych od kwot: 3.424,70 zł od dnia 1 grudnia 2013 r., 27.153,01 zł od dnia 31 grudnia 2013 r. i 8.080,33 zł od dnia 2 stycznia 2014 r.

Sąd Rejonowy wskazał, iż powódka wywodzi roszczenie z umowy sprzedaży towarów wyszczególnionych w załączonych do pozwu fakturach VAT i domaga się zapłaty ceny sprzedaży.

Sąd podniósł, iż pozwana zaprzeczyła aby zawarła z powódką umowę (lub umowy) udokumentowaną dołączonymi do pozwu fakturami, a także aby towar ten został jej wydany, wobec czego na powódce zatem spoczywał obowiązek wykazania, że strony wiązała umowa (umowy), z której wywodzi roszczenie, a także że towar ten został pozwanej wydany.

Według Sądu I instancji, dowody zaoferowane przez strony dały podstawy do przyjęcia, że powódka sprzedała pozwanej towar wskazany w treści następujących faktur: nr (...) z dnia 20 grudnia 2012 r., (...) z dnia 20 lutego 2013 r., (...) z dnia 20 maja 2013 r., oraz (...) z dnia 22 maja 2013 r. Sąd dodał, iż przedmiotowe faktury zostały odebrane, co zostało poświadczono podpisem odpowiednio G. O. (1) (faktury nr (...)) i I. W. (faktury nr (...)). Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, iż wprawdzie pozwana przeczyła aby G. O. (1) był upoważniony do zawierania w jej imieniu z powódką umów sprzedaży i odbierania towaru, jednakże treść dokumentu zatytułowanego (...) i zeznania świadka S. K. jednoznacznie wskazują, że umowy takie były przez niego zawierane, a pozwana zawarła przez niego umowy akceptowała. Zaznaczył, iż pozwana przyznała, że poza pełnomocnictwem udzielonym G. O. (1) w dniu 7 września 2011 r. w formie aktu notarialnego, podpisała nadto dokument zatytułowany (...), w treści którego zawarte jest umocowanie G. O. (1) między innymi do zamawiania i odbioru od powódki towaru. Sąd I instancji nie dał jednocześnie wiary zeznaniom pozwanej jakoby w chwili składania przez nią podpisu nie był on wypełniony i podpisywała ona czystą kartkę. Sąd wskazał, iż dokument ten ma formę druku sporządzonego przez pracowników powódki, a jego treść może być uzupełniona jedynie o dane osobowe osoby, która ma być upoważniona do zawierania umów i odbioru towarów. Nawet zatem gdyby w chwili złożenia podpisu przez pozwaną dokument ten nie zawierał pełnej treści, to dotyczyłoby to imienia, nazwiska i numeru dowodu osobistego G. O. (1), a z jego treści jednoznacznie wynikałoby, że ma charakter pełnomocnictwa – upoważniania do zawierania z powódką w jej imieniu umów sprzedaży. Nadto jako osobę upoważnioną do zawierania przedmiotowych umów wskazano G. O. (1), który upoważniony był – z mocy pełnomocnictwa z dnia 7 września 2011 r. – do reprezentowania pozwanej między innymi przez osobami prawnymi, co dodatkowo wynika z zeznań świadka S.

K. Sąd Rejonowy podkreślił przy tym, iż pozwana odmówiła wyjaśnienia w jakim celu złożyła podpis na czystej kartce papieru, a także nie wskazała aby kartka ta znalazła się w posiadaniu powódki wbrew jej woli. Tym samym, skoro pozwana zdecydowała się na złożenie podpisu na dokumencie zawierającym niepełną treść, czy też na czystej kartce papieru, ponosi negatywne konsekwencje wynikające z treści tego dokumentu. Sąd uznał zatem, iż umowy zawarte w jej imieniu przez G. O. (1) z powołaniem się na powyższe (...) wiążą pozwaną i jest ona zobowiązana do zapłaty ceny sprzedaży. Fakt złożenia podpisu na fakturze wskazującej rodzaj towaru oraz jego cenę wskazuje zaś jednoznacznie, że wyszczególnione w tych fakturach towary zostały zamówione – została zawarta umowa ich sprzedaży, a także że zostały przez powódkę dostarczone. Gdyby bowiem ani G. O. (1), ani pozwana nie złożyli zamówienia na zakup tych towarów, niewątpliwie nie podpisaliby otrzymanej faktury i tym samym nie potwierdzili faktu zawarcia i wykonania umowy. Sąd I instancji dodał, iż wprawdzie pozwana podważała zasadność obciążenia jej obowiązkiem zapłaty kwoty 8.080,33 zł wynikającej z faktury VAT nr (...), wskazując, że przedmiotowy towar został zamówiony wyłącznie na potrzeby gospodarstwa prowadzonego przez jej brata, jednakże faktu tego nie udowodniła, zaś o tym, że przedmiotowy towar został zakupiony na potrzeby G. O. (1) nie świadczy to, że prowadził on odrębne gospodarstwo rolne.

W ocenie Sądu Rejonowego powódka nie udowodniła natomiast aby zawarła z pozwaną umowę (umowy) sprzedaży udokumentowane fakturami nr (...) z dnia 6 czerwca 2013 r. i nr (...) z dnia 3 lipca 2013 r. Faktury te nie zostały podpisane ani przez pozwaną ani przez jej pełnomocnika, a tym samym – z uwagi na stanowisko procesowe pozwanej – nie mogą stanowić wystarczającej podstawy do uznania twierdzeń powódki co do faktu zawarcia umowy sprzedaży za udowodnione. Sąd zwrócił uwagę, iż faktura VAT jest tylko i wyłącznie dokumentem finansowo – księgowym i w sytuacji kiedy strona przeciwna przeczy związaniu stron umową, nie może stanowić podstawy do uznania, że doszło do zawarcia umowy i jej wykonania. Dodał, iż powódka nie zaferowała żadnego dowodu, który potwierdzałby fakt zawarcia umowy, np. złożonego zamówienia, co pozwoliłoby na weryfikację treści faktury. Sąd I instancji podniósł, iż wyciąg z ksiąg rachunkowych powódki jest dokumentem prywatnym, a zatem zgodnie z treścią przepisu art. 245 k.p.c. stanowi wyłącznie dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Nie stanowi natomiast dowodu tego, co zostało w nim zaświadczone. Skoro zatem pozwana zaprzeczyła prawdziwości tego dokumentu, to powódka – jako osoba, która z dokumentu tego chce skorzystać, winna udowodnić jego prawdziwość, czego jednak nie uczynił. Według Sądu fakt, że jak zeznali świadkowie D. K. i S. K., G. O. (1) i pozwana zamawiali u powódki środki ochrony roślin nie przesądza jeszcze o tym, że zamówione zostały towary wskazane w omawianych fakturach. Sąd Rejonowy podkreślił, iż strona powodowa, która żąda zapłaty należności udokumentowanych określonymi fakturami winna wykazać w sposób nie budzący wątpliwości, że powódka towary wskazane w tych fakturach zamówiła i towar ten został jej dostarczony. Powódka z obowiązku tego się jednak nie wywiązała.

Mając zatem na uwadze, że powódka udowodniła zawarcie umowy sprzedaży udokumentowanej odpowiednio fakturą VAT nr (...) na kwotę 3.424,70 zł, nr 264/13 na kwotę 8.080,33 zł, nr (...) na kwotę 5.852,12 zł oraz nr (...) na kwotę 21.300,89 zł, Sąd I instancji zasądził na rzecz powódki kwotę 30.577,71 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot: 3.424,70 zł od dnia 1 grudnia 2013 r., 27.153,01 zł od dnia 31 grudnia 2013 r. i od kwoty 8.080,33 zł od dnia 2 stycznia 2014 r. i oddalił powództwo w pozostałej części.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 100 k.p.c., stwierdzając, iż żądanie pozwu zostało uwzględnione w zakresie kwoty stanowiącej około 73 % dochodzonego roszczenia.

Z powyższym rozstrzygnięciem nie zgodziły się obie strony.

Pozwana w wywiedzionej apelacji zaskarżyła powyższy wyrok w części tj. w zakresie:

1) punktu I w odniesieniu do zasądzenia od pozwanej na rzecz powódki kwoty 12.592,40 zł wraz z odsetkami: od kwoty 3.424,70 zł od dnia 01.12.2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 8.080,33 zł od dnia 02.01.2014 r. do dnia zapłaty i od kwoty 1.087,37 zł od dnia 31.12.2013 r. do dnia zapłaty,

2) punktu II w odniesieniu do zasądzenia od pozwanej na rzecz powódki kosztów procesu przy uwzględnieniu zasądzenia kwot wskazanych w punkcie 1, a objętych przedmiotową apelacją.

i wniosła o jego zmianę poprzez oddalenie powództwa w zakresie kwoty 12.592,40 zł wraz z odsetkami od kwoty 3.424,70 zł od dnia 01.12.2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 8.080,33 zł od dnia 02.01.2014 r. do dnia zapłaty i od kwoty 1.087,37 zł od dnia 31.12.2013 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej zwrotu kosztów procesu z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Skarżąca zarzuciła wyrokowi naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie przez Sąd dowolnej oceny dowodów wyrażającej się w sprzeczności istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego przez przyjęcie:

- a) że G. O. (1) miał możliwość złożenia w imieniu pozwanej zamówień objętych fakturami VAT (...) i był skutecznie do tego upoważniony na mocy „oświadczenia” złożonego przez stronę powodową,
- b) że pomimo wyraźnego zakresu działania G. O. (1), objętego pełnomocnictwem notarialnym z dnia 07.09.2011 r. pozwana podpisała „oświadczenie” zawierające upoważnienie G. O. (1) do działania przed stroną powodową z przekroczeniem zakresu zawartego w pełnomocnictwie notarialnym,
- c) że pozwana złożyła podpis na oświadczeniu sporządzonym przez powódkę i obejmowała swoją wiedzą i świadomością treść tego dokumentu.

W uzasadnieniu apelująca w pierwszej kolejności podniosła, iż Sąd I instancji błędnie zasądził z tytułu faktury VAT nr (...) z dnia 22.05.2013 r. kwoty nie jak dochodziła powódka 20.213,52 zł lecz wyższej tj. 21.300,89 zł. Skarżąca wskazała, iż przedmiotowym pozwem powódka dochodziła łącznie kwoty 41.689,73 zł, na co składały się kwoty:

1. 3.424,70 zł z tyt. faktury (...) z dnia 20.12.2012 r.
2. 5.852,12 zł z tyt. faktury (...) z dnia 20.05.2013 r.
3. 20.213,52 zł z tyt. faktury (...) z dnia 22.05.2013 r.
4. 818,25 zł z tyt. faktury (...) z dnia 06.06.2013 r.
5. 3.300,81 zł z tyt. faktury (...) z dnia 03.07.2013 r.
6. 8.080,33 zł z tyt. faktury (...) z dnia 20.02.2013 r.

Według apelującej przyjęcie zamiast kwoty 20.213,52 zł należności wyższej, tj. 21.300,89 zł dałoby kwotę wyższą, niż wskazała w pozwie powódka, bo 42.777,10 zł.

Odnośnie pozostałych kwot, zdaniem skarżącej bezpodstawnie zasądzonych od niej na rzecz powódki, a wynikających ze złożenia na fakturach VAT (...) (na kwotę 3.424,70 zł) i (...) (na kwotę 8.080,33 zł) podpisu G. O. (1), podniesiono, iż rozstrzygnięcie Sądu I instancji oparte zostało na po części błędnych ustaleniach faktycznych jak i na nieprawidłowej, dowolnej ocenie materiału dowodowego.

Apelująca stwierdziła, iż z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia wynika, że przekonanie, że powódce należne są kwoty objęte fakturami VAT podpisanymi przez brata pozwanej wynika z faktu, że świadek S. K. przyznał, że G. O. (1) składał w imieniu gospodarstwa zamówienia do C.. Skarżąca podkreśliła, iż kwestionowała oraz dalej kwestionuje taką okoliczność, a przemawia za tym także całokształt innych okoliczności uwzględnionych przez Sąd Rejonowy. Dodała, iż Sąd w nieuprawniony sposób, niezgodny zarówno z kontekstem wypowiedzi tego świadka jak i z okolicznościami niniejszej sprawy, rozwinął wypowiedź S. K. dodając, że pozwana akceptowała takie działania i zawarte w ich wyniku umowy, co pozostaje już nieprawdą. Stwierdzenie takie nie wynika bowiem w żaden sposób z wypowiedzi świadka

odzwierciedlonej w protokole rozprawy z dnia 30.10.2014 r. jak i nie odpowiada okolicznościom faktycznym sprawy. Apelująca podniosła, iż rozwijając w nieuprawniony sposób wypowiedź świadka Sąd I instancji nie odniósł już tego stwierdzenia do wypowiedzi świadka L. W. i samej pozwanej, którzy zaprzeczyli by G. O. (1), posiadający upoważnienie notarialne ze ściśle określonym zakresem, wyłączającym zawieranie umów miał możliwość w istocie zaciągania zobowiązania w imieniu I. W.. Zdaniem skarżącej, prawidłowa ocena materiału dowodowego powinna się sprowadzać do oceny także innych wypowiedzi dotyczących konkretnego faktu, a z rozważań poczynionych na gruncie tejże oceny winno wynikać, dlaczego zdaniem Sądu wypowiedzi jednej z osób zasługują na uwzględnienie podczas gdy inne już nie. Apelująca nadmieniła, iż w zakresie przywołanej wypowiedzi świadka S. K. Sąd Rejonowy zupełnie pominął okoliczność, że świadek ten przyznał, że G. O. (1) zamawiał w powodowej spółce środki na potrzeby gospodarstwa prowadzonego przez niego samego, co stanowił wyraz twierdzeń także samej pozwanej, zgodnie z którymi, o ile doszło do złożenia zamówień przez G. O. (1), to wyłącznie na potrzeby jego własnego gospodarstwa rolnego. Skarżąca zaznaczyła, iż wątek zamówień G. O. (1) na jego własne potrzeby jak i wspólnego dokonywania zabiegów agrotechnicznych nie został już w żaden sposób rozwinięty przez Sąd I instancji. Dodała ponadto, iż w odpowiedzi na jej twierdzenia o wykorzystywaniu środków zamówionych przez G. O. (1) na potrzeby jego pól, powódka nie przedstawiła okoliczności pozwalającej uznać, że zamówienia na pola G. O. (1) były indywidualnie wraz z nim rozliczane. Te bowiem okoliczności nie mogą doprowadzić do wniosku innego, jak ten, że środki objęte fakturami podpisanymi przez G. O. (1) zostały wykorzystane na jego własne potrzeby, w celu wykonania zabiegów agrotechnicznych w jego gospodarstwie. W odpowiedzi na te twierdzenia powódka nie naprowadziła jakiegokolwiek okoliczności pozwalającej uznać, że G. O. (1) na swoje potrzeby składał zamówienia inne niż te fakturowane następnie na I. W..

Apelująca stwierdziła ponadto, że Sąd nie odniósł także stwierdzenia, jakoby G. O. (1) miał możliwość składania zamówień w imieniu I. W. i jakoby I. W. takie działania akceptowała, do faktu, że pozwana kilkakrotnie żądała od powódki weryfikacji faktur i złożenia jej dokumentów związanych z zamówieniami, na które powoływała się powódka w żądaniach zapłaty. Skarżąca uznała zatem, iż pomijając tę i inne okoliczności, Sąd Rejonowy w dowolny sposób, wyrwany z kontekstu jak i oderwany od pozostałych okoliczności dowiedzionych w ramach postępowania przyznał, że pozwana objęła zgodą zamówienia złożone przez jej brata na potrzeby jego własnego gospodarstwa i winna ponieść z tego tytułu konsekwencje finansowe. Zdaniem pozwanej, zarówno samo powództwo jak i spór wokół przedmiotowych zamówień nie powstałyby, gdyby nie fakt, że brat pozwanej nie żyje. Gdyby bowiem nie ta okoliczność to powódka zarówno nie kierowałaby do pozwanej niezasadnych roszczeń, których powinna dochodzić od G. O. (1), a i zapewne wydany w sprawie wyrok nie miałby brzmienia takiego jak obecnie.

Według apelującej konsekwencją uznania przez Sąd, że G. O. (1) miał możliwość zawierania w jej imieniu umów zakupu jest przyjęcie, że pomimo, że pozwana udzieliła G. O. pełnomocnictwa notarialnego i taka jedynie forma upoważnień była przez pozwaną honorowana, G. O. (1) miał możliwość reprezentowania pozwanej na mocy oświadczenia złożonego przez stronę powodową, które to oświadczenie pozwana kwestionowała w całym zakresie. Tym samym Sąd I instancji przyznał przedmiotowemu oświadczeniu moc prawnokształtującą, co dalej dało wyraz rozstrzygnięciu procesu w kształcie, który nie może się ostać. Skarżąca dodała, iż powyższe przyjęcie, przy kwestionowaniu przez nią zamówienia towarów objętych fakturami podpisanymi przez brata, prowadzi dalej do wniosku, że bez uzgodnienia z pozwaną G. O. (1) miał możliwość indywidualnego zamawiania środków ochrony roślin w jej imieniu, co jest konsekwencją przyjęcia przez Sąd, że G. O. (1) działał na podstawie przywołanego oświadczenia. Apelująca zwróciła uwagę, iż tej okoliczności Sąd nie odniósł jednak zarówno do zarzutów pozwanej jak i okoliczności podniesionej przez świadków L. W. i S. K., z których wynika, iż praktyka zamówień w gospodarstwie pozwanej jest taka, że nawet gdy zamówienia dokonywane są na mocy wyraźnego upoważnienia pozwanej, tak jak w przypadku S. K., to każdorazowo zamówienia uzgadniane są z I. W.. Sprzeczne zatem są wnioski Sądu Rejonowego o możliwości działania G. O. (1) na mocy dokumentu o nazwie „oświadczenie” z pozostałymi okolicznościami sprawy, nie negowanymi, a więc przyznanymi przez powódkę. Skarżąca podniosła, iż zamówienia objęte fakturami podpisanymi przez G. O. (1) nie były uzgodnione zarówno z I. W. jak i z L. W., a wyraz tej okoliczności daje bogata przedprocesowa korespondencja pozwanej, z której wynika, iż kwestionowała ona roszczenia zgłaszane przez powódkę, także objęte przedmiotowym sporem.

Apelująca nadmieniła, iż nie można również pominąć faktu, że ustalając stan faktyczny sprawy Sąd wskazał, że w dniu 07.09.2011 r. pozwana udzieliła G. O. (1) pełnomocnictwa notarialnego, obejmującego ściśle określony zakres działania, bez prawa do zawierania umów i zobowiązań w każdej formie, nie odnosząc jednakże tej okoliczności do potrzeby czy też zasadności udzielania bratu innych upoważnień, w tym spornego „oświadczenia”. Skarżąca podkreśliła, iż jedyną przyjętą przez nią formą upoważnienia osób działających w jej imieniu jest akt notarialny i z tego względu, z uwagi na określony w takim upoważnieniu zakres działania pełnomocnika innych upoważnień w gospodarstwie pozwanej nie udziela się.

Apelująca zwróciła uwagę, iż Sąd w sprzeczności z faktycznymi okolicznościami sprawy stwierdził, iż podpisała ona także dokument zatytułowany „oświadczenie” i że nie zasługują na wiarę jej twierdzenia, jakoby w chwili podpisu dokument ten nie był wypełniony o czym miał świadczyć fakt, że przedmiotowe oświadczenie ma formę druku sporządzonego przez pracowników powódki, a treść może być uzupełniona o dane osobowe osoby upoważnionej. Skarżąca wskazała, że dysponując kartką z naniesionym jej podpisem możliwe było nadrukowanie tekstu i dalej wypełnienie go o dane G. O. (1). Dodała, iż podpisana przez nią czysta kartka papieru miała być wykorzystana przez brata do celów z nim uzgodnionych, nie zaś do jakiegokolwiek upoważnienia, zwłaszcza, że brat legitymowany był do działania w imieniu I. W. na podstawie aktu notarialnego. Apelująca zaznaczyła, iż brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia jak to uczynił Sąd, że pozwana nie wskazała aby kartka z jej podpisem znalazła się w posiadaniu powódki wbrew jej woli i to stwierdzenie Sądu daje wyraz dowolnej ocenie okoliczności sprawy. Nie sposób przyjąć, że przy całokształcie twierdzeń pozwanej, dotyczących nie podpisania się pod takim oświadczeniem, nie wyrażenia zgody na taką formę upoważnienia, braku wiedzy o jego istnieniu i nie wyrażenia zgody na złożenie przez brata zamówień objętych spornymi fakturami, by dla przesądzenia kwestii możliwości dysponowania przez powódkę takim dokumentem konieczne było wskazanie jeszcze przez pozwaną, że kartka ta znalazła się w posiadaniu powódki bez zgody pozwanej.

Skarżąca podkreśliła, iż przyznanie przez Sąd, że pozwana podpisała taki dokument pomija zupełnie wszystkie jej zarzuty w odniesieniu do spornego oświadczenia. Dodała, iż o braku mocy wiążącej i możliwości powiązania spornego dokumentu z konkretnymi zamówieniami przesądza okoliczność, iż nie jest on opatrzony datą, z dokumentem nie jest związane jakiegokolwiek potwierdzenie złożenia go stronie powodowej, a to odnieść także należy do twierdzeń D. K., która przyznała, iż dokument ten otrzymała nie od pozwanej, a od jej brata, co tym bardziej przemawia za okolicznością, iż wolą pozwanej nie było udzielenie bratu takiego oświadczenia oraz, że w istocie takiego upoważnienia bratu nie udzieliła, a zapoznała się z nim dopiero w trakcie przedmiotowego procesu i nie wyraziła zgody na złożenie przez brata zamówień objętych fakturami VAT (...). Apelująca zauważyła także, iż nie może się zgodzić ze stwierdzeniem Sądu jakoby na ryzyko samej pozwanej jej brat miał możliwość wykorzystania podpisanej wcześniej przez pozwaną kartki. Podkreśliła, iż wobec faktu, że zakres działania w jej imieniu jej brata był sprecyzowany w pełnomocnictwie notarialnym to ryzyko to nie obejmowało wykorzystania tego podpisu do jakiegokolwiek innego upoważnienia, zwłaszcza wobec powódki.

W związku z powyższym skarżąca wskazała, iż ocena dowodów na okoliczność umocowania G. O. (1) na podstawie „oświadczenia” jest wysoce dowolna i poczyniona w kierunku takim, by powiązać argumenty z niej wynikające z nadinterpretowaną wypowiedzią S. K., jakoby I. W. wyraziła zgodę na zamówienia brata objęte spornymi fakturami. Dodała, iż nie można też pominąć okoliczności, że świadek D. K. przyznała, iż honorowała składanie zamówień także przez inne osoby, które nigdy nie posiadały jakiegokolwiek legitymacji do działania w imieniu pozwanej. Apelująca zaznaczyła, iż żona G. O. (1) nigdy nie miała jakiegokolwiek jej upoważnienia, a przyznanie że także i ona składała zamówienia w imieniu I. W. dowodzi okoliczności, iż środki zamawiane przez Państwa (...) i w szczególności objęte wystawionymi na I. W. fakturami podpisanymi przez G. O. (1) wykorzystane mogły być jedynie na użytek ich własnego gospodarstwa, a I. W. zarówno nie miała o tym wiedzy jak i nie wyrażała na to zgody.

Zdaniem skarżącej nie można też pominąć niekonsekwencji Sądu I instancji w przyjętych kryteriach oceny dokumentów, gdy to odmawiając zasadności fakturom nie podpisanym zarówno przez I. W. czy też G. O. (1) Sąd wskazał, iż faktura VAT jest wyłącznie dokumentem finansowo - księgowym i w sytuacji, gdy strona przeciwna przeczy

związaniu stron umową nie może stanowić ona podstawy do uznania, że doszło do zawarcia umowy. Podobna bowiem ocena winna się odnosić do zakwestionowanych przez pozwaną faktur podpisanych przez jej brata. Niewątpliwie bowiem pozwana zaprzeczyła, by zakupiła towary objęte fakturami VAT podpisanymi przez G. O. (1), jak i by miał on możliwość zamówienia tych towarów w jej imieniu, a i także by pomimo zamówienia spornych środków ochrony roślin przez brata bez upoważnienia akceptowała takie działanie.

Apelująca stwierdziła także, iż na zarzucaną Sądowi Rejonowemu dowolną ocenę dowodów, wpływ ma nie tylko pominięcie wskazanych powyżej okoliczności ale także pominięcie przez Sąd naprowadzonych przez pozwaną okoliczności związanych ze sposobem postępowania powódki i powszechnymi opiniami w tym zakresie. Okoliczności te, w powiązaniu z przyznaniem przez D. K., że zamówienia składał nie tylko G. O. (1), ale także jego żona, która nigdy nie była upoważniona do działania w imieniu pozwanej dowodzą, że praktyki powódki sprowadzają się do zdobycia podpisów na wiążących dokumentach od kogokolwiek, po to tylko by wykorzystać te dokumenty w celu dochodzenia roszczeń od I. W..

Z kolei powódka w swojej apelacji zaskarżyła wyrok w części, tj. w zakresie punktu II i w zakresie pkt III w zakresie niezasadzonej od pozwanej na rzecz powódki kwoty 1.868,13 zł i wniosła o jego zmianę w zakresie pkt II poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki dalszej kwoty 11.112,02 zł oraz ustawowych odsetek liczonych od kwoty 3.031,69 zł od dnia 31 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty i w zakresie pkt III poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki dalszej kwoty 1.868,13 zł tytułem kosztów postępowania za pierwszą instancję oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania apelacyjnego według norm prawem przepisanych.

Skarżąca zarzuciła wyrokowi:

1. obrazę przepisów prawa materialnego - art. 6 k.c. w zw. z art. 535 § 1 k.c. - poprzez ich niewłaściwe zastosowanie, których skutkiem było częściowe oddalenie powództwa w sytuacji wykazania przez powódkę faktu wydania pozwanej towaru objętego fakturami VAT nr (...), a zatem wykazania zawarcia umowy sprzedaży i powstania po stronie pozwanej obowiązku uregulowania na rzecz powódki ceny sprzedaży, a co winno skutkować uwzględnieniem powództwa w całości, w miejsce jego częściowego oddalenia;

2. obrazę przepisów postępowania - art. 233 § 1 k.p.c. poprzez poczynienie ustaleń dowolnych w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a to w postaci ustalenia, że powódka nie wykazała, aby pozwanej wydano towar objęty fakturami VAT nr (...), a tym samym - aby doszło do skutecznego zawarcia umowy sprzedaży widniejących na tych fakturach środków do produkcji rolnej, podczas gdy z przedłożonego przy piśmie powódki z dnia 6.10.2014 r. oraz w oryginale przy piśmie z dnia 19.12.2014 r. dokumentu WZ nr (...) wynika, że towar objęty tymi fakturami (tj. towar z poz. 6, 7 i 9 dokumentu WZ) został przez powódkę dostarczony i odebrany przez pełnomocnika pozwanej G. O. (1), a które to ustalenie doprowadziło do częściowego oddalenia powództwa;

3. obrazę przepisów postępowania - art. 233 § 1 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c. poprzez poczynienie ustaleń dowolnych oraz sporządzenie uzasadnienia wyroku w sposób nie pozwalający na odtworzenie w sposób pełny rozumowania Sądu Rejonowego, a to poprzez:

a) niewyjaśnienie dlaczego z żądanej przez powoda kwoty 41.689,73 zł wraz z odsetkami Sąd zasądził jedynie 30.577,71 zł, podczas gdy nawet przy uwzględnieniu oddalenia powództwa co do kwot wynikających z faktur nr (...) uznanych przez Sąd niesłusznie za niezasadne (tj. łącznie 4.119,06 zł), zasądzeniu powinna podlegać kwota większa,

b) wadliwe wyliczenie zasądzonej kwoty 30.577,71 zł jako sumy należności wynikających z faktur VAT nr (...) na kwotę 3.424,70 zł, nr (...) na kwotę 8.080,33 zł, nr (...) na kwotę 5.852,12 zł oraz nr (...) na kwotę 21.300,89 zł, podczas gdy suma wskazanych należności powódki, uznanych przez Sąd za udowodnione stanowi 38.658,04 zł,

co doprowadziło do częściowego oddalenia powództwa.

4. obrazę przepisów postępowania - art. 98 § 1 k.p.c. - poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na stosunkowym rozdzieleniu pomiędzy stronami kosztów postępowania w sytuacji, gdy powództwo w całości winno podlegać uwzględnieniu, a zatem pozwana winna zwrócić powódcie koszty postępowania również w pełnej, poniesionej przez powódkę wysokości.

W uzasadnieniu apelująca podniosła, iż zasadniczo zgadza się z przyjętymi przez Sąd I instancji wnioskami płynącymi z zaferowanych dokumentów, a sprowadzających się do ustalenia, że powódka domaga się w niniejszym postępowaniu zapłaty z tytułu zawartych z pozwaną umów sprzedaży. Słusznie także przyjął Sąd Rejonowy, że umowy te zawierane były skutecznie z należycie umocowanym pełnomocnikiem pozwanej, a udokumentowane zostały fakturami VAT podpisanymi przez tegoż pełnomocnika lub samą pozwaną, a nadto dowodem w postaci dokumentu wydania towaru WZ.

Według skarżącej zaskarżone rozstrzygnięcie nie może się jednak ostać w części oddalającej powództwo, albowiem z jego pisemnego uzasadnienia wynika, iż Sąd pomimo przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości poczynił ustalenia faktyczne z pominięciem części zgromadzonego materiału dowodowego, jak i w sprzeczności z dowodami z dokumentów, które jednocześnie przywołał ustalając stan faktyczny i prawny sprawy w części, w której powództwo uwzględnił.

Apelująca wskazała, iż oddalając powództwo Sąd I instancji jako podstawę ustalenia stanu faktycznego przyjął przeprowadzony dowód z dokumentu WZ nr (...) z dnia 08.05.2013 r. czyniąc na jego podstawie ustalenie, co do wydania pozwanej na ręce jej pełnomocnika towaru z faktury VAT nr (...). Z drugiej zaś strony wbrew treści tego samego dokumentu WZ Sąd Rejonowy przyjął, że powódka nie wykazała jakoby doszło pomiędzy nią a pozwaną do zawarcia umowy sprzedaży stwierdzonej w fakturach nr (...), choć dotyczyły one towaru wydanego na podstawie tego samego dokumentu WZ.

Skarżąca uznała ustalenie poczynione przez Sąd Rejonowy w tym zakresie za dowolne, albowiem towar wymieniony na dokumencie WZ tylko w części znalazł się na fakturze (...), zaś w odniesieniu do pozycji nr 6, 7 i 9 został objęty fakturami (...) i (...)/13. Skoro zatem pełnomocnik pozwanej pokwitował otrzymanie towaru, to oczywistym powinno być, że towar ten do gospodarstwa pozwanej został dostarczony zgodnie ze złożonym zamówieniem. Pozwana co prawda w późniejszym okresie kwestionowała dokonanie tych zakupów przez pełnomocnika ze skutkiem dla siebie, co tłumaczy brak jej podpisu na fakturach pomimo ich niewątpliwego doręczenia, jednakże w okolicznościach sprawy nie uchybia to ani skutecznemu zawarciu umowy sprzedaży, ani wykonaniu zawartej umowy przez powódkę. W ocenie apelującej uzasadnione jest zatem żądanie pozwu co do zapłaty za dostarczony pozwanej towar także i w tej części.

Skarżąca zakwestionowała rozumowanie Sądu I instancji, w którym z jednej strony dowód zostaje przeprowadzony, uznany za wiarygodny i skuteczny w odniesieniu do transakcji stwierdzonej fakturą nr (...), a w chwili czynienia rozważań co do zasadności kolejnych faktur wystawionych w związku z tą samą dostawą dowód ten Sąd faktycznie pomija, stwierdzając, że powódka nie wykazała zasadności żądania zapłaty w części objętej fakturami (...) właśnie np. potwierdzeniem dostarczenia towaru. Jedynie bowiem logicznym wnioskiem wynikającym z poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń co do dostarczenia pozwanej towaru objętego przedmiotowym dokumentem WZ, jest jednoczesne przyjęcie, że owo wydanie towaru nastąpiło w związku z zawarciem umowy sprzedaży, a zatem powódka zasadnie domaga się zapłaty.

Zdaniem apelującej w uzasadnieniu wyroku Sąd I instancji nie wyjaśnił jakie okoliczności uzasadniają oddalenie powództwa w dalszej części, zwłaszcza, że suma kwot, od których zasądzono odsetki jest wyższa od samej kwoty zasądzonych należności głównych. Skarżąca zwróciła uwagę, iż Sąd Rejonowy stwierdził, że powódka udowodniła zawarcie umowy sprzedaży udokumentowanej fakturami (...) i przytoczył wynikające z tych faktur kwoty należności, jednakże błędnie je zsumował. Z kolei zasądzając odsetki ustawowe Sąd wskazał natomiast na podstawę ich obliczenia w kwocie łącznie wyższej o 8.080,33 zł od wyliczonej i zasądzonej sumy należności głównych. Według apelującej można się jedynie domyślać, że różnica ta stanowi de facto wartość należną powódcie na podstawie (...). Skoro jednak

Sąd Rejonowy uznał, że powódce należą się odsetki od tej kwoty od dnia 2 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty, to tym samym powinien był zasądzić także i tę kwotę należności głównej a nie tylko odsetki od niej.

Skarżąca nadmieniła, iż niewątpliwym jest, iż jedynie skutek niewłaściwego działania Sądu I instancji nie doszło do uwzględnienia powództwa w całości. Dodała, iż w konsekwencji, Sąd Rejonowy w sposób zupełnie nieuprawniony dokonał stosunkowego rozdzielenia pomiędzy stronami kosztów postępowania, w związku z czym należy jej się od pozwanej z tego tytułu dodatkowa kwota 1.868,13 zł, stanowiąca niezasądzoną od pozwanej część kosztów postępowania przed Sądem I instancji.

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o oddalenie apelacji oraz zasądzenie od pozwanej na swoją rzecz kosztów postępowania według norm prawem przepisanych.

Z kolei pozwana w odpowiedzi na apelację wniosła o oddalenie apelacji strony powodowej oraz zasądzenie od powódki na swoją rzecz kosztów procesu, z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda w znacznej części była zasadna, zaś pozwanego w nieznacznej. Przy czym uwzględnienie apelacji stron, przy akceptacji ustaleń i ocen wyartykułowanych przez Sąd Rejonowy, nastąpiło z przyczyn, które można było by określić jako błędy rachunkowe, gdyby nie ich merytoryczny charakter.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż powód dochodząc kwoty 41 689,73 złotych przedłożył osiem faktur, które miały wskazywać na zasadność i wysokość dochodzonego roszczenia:

1. 3.424,70 zł z tyt. faktury (...) z dnia 20.12.2012 r.
2. 5.852,12 zł z tyt. faktury (...) z dnia 20.05.2013 r.
3. 21.300,89 zł z tyt. faktury (...) z dnia 22.05.2013 r.
4. 818,25 zł z tyt. faktury (...) z dnia 06.06.2013 r.
5. 3.300,81 zł z tyt. faktury (...) z dnia 03.07.2013 r.
6. 8.080,33 zł z tyt. faktury (...) z dnia 20.02.2013 r.

Suma kwot opisanych tymi fakturami to 42.777,10 złotych, a więc wyższa od dochodzonej o 1087,37 zł. Wskazać należy jednak, iż żądanie opisane w pozwie kwestię tą uwzględnia – powód wskazuje na żądanie główne w kwocie 41 689,73 złotych.

Próba ustalenia tego, co do której należności opisanej fakturami zaistniała wskazana przez pozwaną nieścisłość prowadzi do wniosku, iż dotyczyło to należności z terminem wymagalności na dzień 31 grudnia 2013 r., tj. faktury (...) z dnia 22.05.2013 r. Zestawienie przeterminowanych transakcji z dnia 14 stycznia 2014 r. (k. 18) autorstwa powoda wskazuje, iż powód formułując żądanie procesowe błędnie nie popełnił żądając zasądzenia kwoty 20 213,52 zł zamiast opisanej treścią faktury. Taka bowiem część należności opisanej analizowaną fakturą pozostała do zapłaty. Słusznie więc pozwana zarzuca Sądowi I instancji zasądzenie wyższej kwoty, aniżeli należna. W tym przypadku wyższej o 1087,37 zł.

Trafnie jednocześnie powódka wskazuje na to, iż z sumą uznanych przez Sąd I instancji należności to kwota 38 658,04 zł. Okoliczność ta wynika również z sumowania poszczególnych kwot opisanych pkt I zaskarżonego wyroku.

Za niesłuszne uznać należy natomiast zarzuty pozwanej naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. co miało by się wyrażać dowolną oceną dowodów skutkujących sprzecznościami w istotnych ustaleniach Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego przez przyjęcie, że G. O. (1) miał możliwość złożenia w imieniu pozwanej zamówień objętych fakturami

VAT (...) i był skutecznie do tego upoważniony na mocy „oświadczenia” złożonego przez stronę powodową. Sąd Okręgowy w całości podziela ocenę Sądu I instancji dotyczącą znaczenia oświadczenia podpisanego przez I. W. (k. 20). Pozwana nie zaprezentowała jakiegokolwiek dowodu, który pozwoliłby ocenić ten dokument odmiennie aniżeli uczynił to Sąd Rejonowy, tj. jako upoważnienie G. O. (1) do zamawiania i odbierania m.in. środków ochrony roślin czy nawozów w jej imieniu i na jej rzecz. Fakt istnienia pełnomocnictwa notarialnego dla tej osoby z ograniczeniami dotyczącymi zawierania umów nie może sam przez się dyskwalifikować oceny dokonanej przez Sąd Rejonowy. Wbrew bowiem twierdzeniom pozwanej między nią a powódką istniały relacje związane z zamawianiem szeregu produktów, na co wprost wskazują jej zeznania świadczące o porozumieniu co do kwoty 200 000 zł za dostawy w latach 2012 – 2013, których nie kwestionowała. Dostrzec należy i to, iż powódka rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego zakwestionowała jedynie w części, i to dotyczącej faktur podpisanych przez swojego brata. Wobec takich okoliczności trudno skutecznie zarzucać Sądowi Rejonowemu naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. Sąd odwoławczy ma bowiem na względzie to, że jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd I instancji wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi podlegać aprobachie, choćby w równym stopniu na podstawie tego samego materiału dowodowego dawały się wysnuć wnioski odmiennie. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy rozumowań prawniczych, albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych, przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona. Apelująca powinna wskazać, jakie kryteria oceny zostały naruszone przez sąd przy analizie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im taką moc przyznając (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2001 r., IV CKN 970/00, czy wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 lipca 2005 r., III CK 3/05), a także wskazać, dlaczego w świetle doświadczenia życiowego, wnioski, jakie wywiódł sąd dokonując tej oceny są niewłaściwe. Czego w istocie nie uczyniła, zaś jej zeznania potwierdzają wersję relacji stron ustaloną przez Sąd Rejonowy.

Uwzględniając już tylko powyższe błędy Sąd Rejonowy winien zasądzić od pozwanej na rzecz powódki kwotę 37 570,67 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 3424,27 zł od dnia 1 grudnia 2013 r., od kwoty 26 065,64 zł od dnia 31 grudnia 2013 r. oraz od kwoty 8080,33 zł od dnia 2 stycznia 2014 r. Powyższe ustalenia czynił koniecznym zmianę w trybie art. 386 § 1 k.p.c., ze względu na techniczne powiązanie pkt I, II i III zaskarżonego wyroku, poprzez nadanie mu zasadniczo nowej treści.

Dodać przy tym należy, iż słusznie Sąd I instancji oddalił powództwo o zapłatę kwot 818,25 zł z tyt. faktury (...) z dnia 06.06.2013 r. oraz 3.300,81 zł z tyt. faktury (...) z dnia 03.07.2013 r. Powyższe faktury nie zostały opatrzone podpisami, również w części zawierającej formułę pokwitowania odbioru towaru opisanego w ich treści. Wysoki stopień dbałości powoda o relacje handlowe z klientami, zwłaszcza w sferze formalizmu związanego z doręczaniem faktur, ich podpisywaniem oraz wydawaniem towaru za uprzednim pokwitowaniem odbioru bądź w treści faktury, albo na dokumencie WZ, czyni akceptowalną tezę o braku odbioru przez pozwaną bądź wskazane przez nią osób towarów opisanych analizowanymi dokumentami. Okoliczność ta czyniła niesłuszną apelację powoda w tym zakresie.

Powód postępowanie I instancyjne wygrał w 90%, a więc zasadnie uznać należy, iż w przeważającej części, co uzasadnia stosownie do treści art. 100 k.p.c. obciążenie pozwanej kosztami postępowania przez Sądem I instancji w całości, tj. 4502 zł. Postępowanie apelacyjne zostało przez powoda wygrane w 63%, co nakazywało w oparciu o powyższą podstawę prawną zasądzić od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1655 zł.

SSO Zbigniew Ciechanowicz SSO Marzenna Ernest SSO Tomasz Szaj